

Can our cities survive?

Domènec

15.09.2022 – 19.11.2022

Inauguración 15 de septiembre, 2022, a partir de las 17:00.

ADN Galeria presents its fourth exhibition by the Catalan artist Domènec. *Can our cities survive?* brings together a selection of brand-new pieces along other recent works through which the artist investigates the history of various architectural projects as a way to materialize the rise and fall of the 20th Century Modern precepts. The exhibition will open on September 15 within the frame of the Barcelona Gallery Weekend, 2022.

The exhibition title is taken from the book *Can our Cities Survive? An ABC of Urban Problems, their Analysis, their Solutions*, where its author, Catalan architect Josep Lluís Sert, collects and theorizes all the elements in the renowned *Athens Charter* of 1934, which contains the ideas agreed upon during the International Congress of Modern Architecture (CIAM), led by Le Corbusier. In the text, Sert presents the housing complex named the Cité de la Muette as the desirable model for modern life, a "garden city" that combines affordable housing with community life.

This social housing complex for the working class was built between 1931 and 1934 in Drancy, northeast of Paris, as one of the first major housing projects designed according to CIAM principles. However, a few years later, one of the buildings in the complex drastically changed its function: in 1941 the Drancy concentration camp was installed there, which, until August 1944, was the France's hub for the anti-Semitic policy of expulsion. This camp was, during three years, the main internment center for Jews before being deported to Nazi death camps, most of them in Auschwitz.

Starting from this case, the exhibition is assembled through a back-and-forth dialogue between different pieces around the paradox of turning a social housing into an anti-Semitic concentration camp.

Moscow's Round House is another case study in this project. After the Second World War, the USSR suffered a significant rural exodus as a result of the new policies of industrialization and collectivization. Farmers left the countryside to settle in the cities, forcing the Soviet authorities to construct massive buildings, in which the priority was to build simple and low-cost constructions; therefore, aesthetics and originality were obliterated. In this context, *Bublik* was built in 1972 as a reaction to the standardization of these architectures. Nicknamed *Bublik* ("bagel" in Russian) for its peculiar shape, the real estate operation was not a financial success. Due to its technical specificity compared to standard buildings, it was much more expensive and took longer to build. However, its circular center, which sought to recover the old Soviet communal courtyard, as well as the collectivist spirit of the Dom-Kommuna from the beginning of the Russian Revolution, contributed a symbolic value to the project.

Domènec,
Conversation piece: Bublik,
2021.

It could be affirmed that the Bublik, by taking this circular shape and generating a central communal space, is inserted in the ancestral communal architectural tradition (peoples of the Amazon, traditional peoples in China, villages of the peoples in Central Africa, etc...), inspired by the tradition of utopian socialism (the phalansteries and familisteries) and, of course, from the Soviet tradition itself (Dom-Kommuna). It was, indeed, the last attempt to reactivate that same tradition.

Finally, Domènec has included the work *Dos refugis i el membre fantasma* (*Ted, Charles-Édouard i Henry David*), consisting of two bronze models that reproduce the cabins of the terrorist Unabomber and the one built by the architect Le Corbusier, near the sea, as a little haven for himself. Between these two models there would be the third cabin mentioned on the work's title, the one where the writer Henry Thoreau lived in while writing *Walden*, which only appears here through its absence. In this way, the artist speaks to us about a utopia that, in the same way as an amputated –phantom– limb, becomes the origin of stimuli interpreted in many ways, depending on how each subject receives them.

DOMÈNEC
(Spain, 1962)

As a visual artist Domènec has built up a sculptural and photographic body of work, along with installations and interventions in public space, which takes the architectural project as one of the most productive and complex imaginary constructions of the Modern tradition.

He has made numerous exhibitions and projects in numerous countries such as Ireland, Mexico, Belgium, France, Italy, United States, Israel, Palestine, Argentina, Finland, Japan or Brazil. In 2018 MACBA showed his solo exhibition *Not Here, Not Anywhere*. His work has been shown among other institutions in the New Museum of Contemporary Art of New York, in the Hammer Museum of Los Angeles or in Storefront for Art and Architecture of New York. In addition, he is co-editor of the publication of art, architecture and public space *Roulotte*.

Can our cities survive?

Domènec

15.09.2022 – 19.11.2022

Inauguración 15 de septiembre, 2022, a partir de las 17:00.

ADN Galeria presenta la cuarta exposición del artista Domènec. *Can our cities survive?* reúne una selección de trabajos inéditos y otros recientes con los que el artista investiga la historia de diversos proyectos arquitectónicos como una manera de materializar el auge y decadencia de las ideas de la modernidad. La muestra se inaugurará el próximo 15 de septiembre como parte del programa del Barcelona Gallery Weekend 2022.

El título de este proyecto está tomado del libro *Can our Cities Survive? An ABC of Urban Problems, their Analysis, their Solutions*, donde su autor, el arquitecto catalán Josep Lluís Sert, recoge y teoriza todos los elementos de la famosa Carta de Atenas de 1934 que había sido acordada en el IV Congreso Internacional de Arquitectura Moderna (CIAM) liderado por Le Corbusier. En el texto, Sert presenta el complejo de viviendas conocido como la *Cité de la Muette* como el modelo deseable para la vida moderna, una “ciudad jardín” que combina la vivienda asequible con la vida comunitaria.

Este complejo de viviendas sociales para la clase trabajadora fue construido entre 1931 y 1934 en Drancy, en el nordeste de París, como uno de los primeros grandes proyectos habitacionales diseñados según los principios del CIAM. Sin embargo, pocos años después, uno de los edificios del complejo cambió drásticamente de función: en 1941 se instaló allí el campo de concentración de Drancy que, hasta agosto de 1944, fue el centro de la política antisemita de expulsión en Francia. Este campo fue durante tres años el principal centro de internamiento de judíos antes de ser deportados a los campos de exterminio nazis, la mayoría en Auschwitz.

A partir de este primer caso de estudio, la exposición se articula a través de un diálogo de ida y vuelta entre diferentes piezas alrededor de esta paradoja que convierte una vivienda social en un campo de concentración antisemita.

Otro de los casos de estudio que se presentan en esta exposición es el de La casa redonda de Moscú. Después de la Segunda Guerra Mundial, la URSS sufrió un importante éxodo rural que obligó a las autoridades soviéticas a construir edificios masivos. Edificios estandarizados y monótonos, que daban prioridad a la sencillez y los bajos costes de construcción, se multiplicaron por todo el territorio. En este contexto, apareció el edificio popularmente conocido como *Bublik* ("rosquilla" en ruso), como reacción a la estandarización de estas arquitecturas. Su proyección en 1972 no solo destacaba por su particular forma, sino que sus diferencias técnicas con los edificios estándar provocó que fuera mucho más caro y que se dilatara su construcción, impidiendo que fuera un éxito económico. Sin embargo el centro circular aportó al proyecto un valor simbólico al recuperar el antiguo patio comunal soviético y el espíritu colectivista de las Dom-Kommuna del inicio de la Revolución Rusa.

Domènec,
Conversation piece: Bublik,
2021.

Se podría afirmar que el Bublik, al tomar esta forma circular que genera un espacio comunal central, se insiere en una tradición arquitectónica comunal ancestral (pueblos tradicionales de las Amazonas, China o del centro de África), de la tradición del socialismo utópico (falansterios y familisterios), y por supuesto de la propia tradición soviética (Dom-Kommuna). Y que es, también, el último intento de reactivar esa misma tradición.

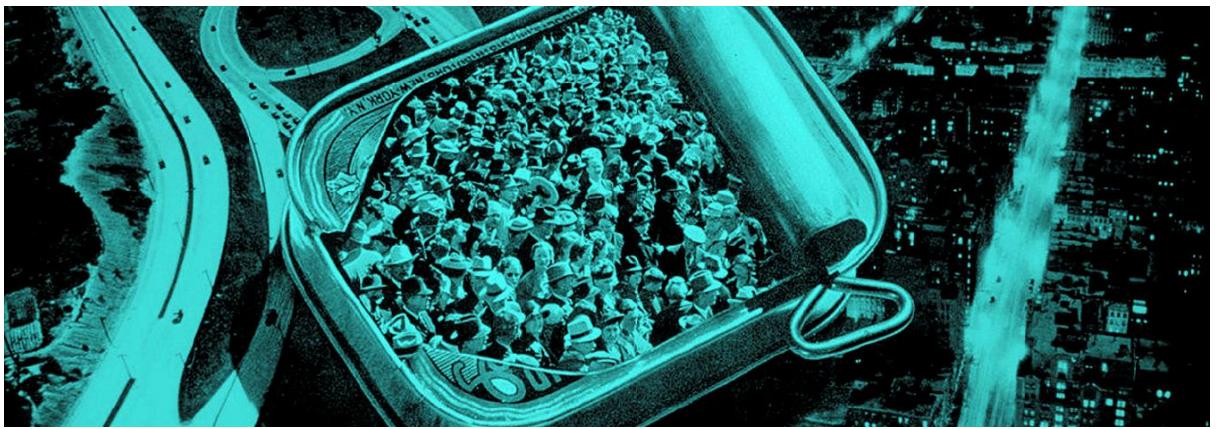
Finalmente, se incluye la obra *Dos refugis i el membre fantasma* (*Ted, Charles-Édouard i Henry David*) compuesta por dos maquetas de bronce que reproducen las cabañas del terrorista estadounidense Unabomber y la que construyó el arquitecto Le Corbusier, cerca del mar, como un pequeño refugio propio. Entre estas dos estaría la tercera cabaña a la que hace mención el título de la obra, la que el escritor Henry Thoreau habitó mientras escribía su *Walden*, que aparece aquí solo a través de su ausencia. De esta manera, el artista nos habla de la Utopía que, del mismo modo que un miembro –fantasma– amputado, se convierte en el origen de estímulos que son interpretados de maneras dispares en función a la percepción de coherencia de cada sujeto que las recibe.

DOMÈNEC
(Mataró, 1962)

La práctica artística de Domènec, que reúne esculturas, fotografías, instalaciones e intervenciones en el espacio público, tiene siempre en su centro la observación del proyecto arquitectónico como una de las construcciones imaginarias más complejas de la modernidad.

Ha realizado numerosas exposiciones y proyectos in situ en diferentes países como Irlanda, México, Bélgica, Francia, Italia, Estados Unidos, Israel, Palestina, Argentina, Finlandia, Japón o Brasil. Sus obras han sido mostradas entre otros lugares en el New Museum of Contemporary Art de Nueva York, en el Hammer Museum de Los Angeles o en Storefront for Art and Architecture de Nueva York. Es co-editor de la publicación de arte, arquitectura y espacio público Roulotte.

Can our cities survive?

Domènec

15.09.2022 – 19.11.2022

Inauguració 15 de setembre, 2022, a partir de les 17:00.

ADN Galeria presenta la quarta exposició de Domènec. *Can our cities survive?* reuneix una selecció de treballs inèdits i altres recents amb els quals l'artista investiga la història de diversos projectes arquitectònics com una manera de materialitzar l'auge i decadència de les idees de la modernitat. La mostra s'inaugurarà el pròxim 15 de setembre com a part del programa del Barcelona Gallery Weekend 2022.

El títol d'aquest projecte prové del llibre *Can our Cities Survive? An ABC of Urban Problems, their Analysis, their Solutions*, on el seu autor, l'arquitecte català Josep Lluís Sert, recull i teoritza tots els elements de la famosa Carta d'Atenes de 1934 que havien estat acordats en el IV Congrés Internacional d'Arquitectura Moderna (CIAM) liderat per Le Corbusier. En el text, Sert presenta el complex d'habitatges conegut com la *Cité de la Muette* com el model desitjable per a la vida moderna, una "ciutat jardí" que combina l'habitatge assequible amb la vida comunitària.

Aquest complex d'habitatges socials per a la classe treballadora va ser construït entre 1931 i 1934 a Drancy, al nord-est de París, com un dels primers grans projectes residencials dissenyats segons els principis del CIAM. No obstant això, pocs anys després, un dels edificis del complex va canviar dràsticament de funció: el 1941 es va instal·lar allà el camp de concentració de Drancy que, fins l'agost de 1944, va ser el centre de la política antisemita d'expulsió a França. Aquest camp va ser durant tres anys el principal centre d'internament de jueus abans de ser deportats als camps d'extermini nazis, la majoria a Auschwitz.

A partir d'aquest primer cas d'estudi, l'exposició s'articula a través d'un diàleg d'anada i tornada entre diferents peces al voltant d'aquesta paradoxa que converteix un habitatge social en un camp de concentració antisemita.

Un altre dels casos d'estudi que es presenten en aquesta exposició és el de la casa rodona de Moscou. Després de la Segona Guerra Mundial, l'URSS va patir un important èxode rural que va obligar les autoritats soviètiques a construir edificis massius. Edificis estandarditzats i monòtons, que donaven prioritat a la senzillesa i als baixos costos de construcció, es van multiplicar per tot el territori. En aquest context, va aparèixer l'edifici popularment conegut com *Bublik* ("rosquilla" en rus), com a reacció a l'estandardització d'aquestes arquitectures. La seva projecció en 1972 no sols destacava per la seva particular forma, sinó que les seves diferències tècniques amb els edificis estàndard va provocar que fos molt més car i que es dilatés la seva construcció, impedint que fos un èxit econòmic. No obstant això el centre circular va aportar al projecte un valor simbòlic en recuperar l'antic pati comunal soviètic i l'espiritu col·lectivista de les Dom-Kommuna de l'inici de la Revolució Russa.

Domènec,
Conversation piece: Bublik,
2021.

Es podria afirmar que el Bublik, en prendre aquesta forma circular que genera un espai comunal central, s'insereix en una tradició arquitectònica comunal ancestral (pobles tradicionals de les Amazones, la Xina o del centre d'Àfrica), de la tradició del socialisme utòpic, (falansteris i familisteris), i per descomptat de la pròpia tradició soviètica (Dom-Kommuna). I que és, també, l'últim intent de reactivar aquesta mateixa tradició.

Finalment, s'inclou l'obra *Dos refugis i el membre fantasma* (*Ted, Charles-Édouard i Henry David*) composta per dues maquetes de bronze que reproduueixen les cabanyes del terrorista estatunidenc Unabomber i la que va construir l'arquitecte Le Corbusier, a prop de la mar, com un petit refugi propi. Entre aquestes dues estarà la tercera cabanya a la qual fa referència el títol de l'obra, la que l'escriptor Henry Thoreau va habitar mentre escrivia el seu *Walden*, que apareix aquí només a través de la seva absència. Així, l'artista ens parla de la Utopia que, al igual que un membre –fantasma– amputat, es converteix en l'origen d'estímuls que són interpretats de maneres diferents en funció a la percepció de coherència de cada subjecte que les rep.

DOMÈNEC
(Mataró, 1962)

La pràctica artística de Domènec, que reuneix escultures, fotografies, instal·lacions i intervencions en l'espai públic, té sempre en el seu centre l'observació del projecte arquitectònic com una de les construccions imaginàries més complexes de la modernitat.

Ha realitzat nombroses exposicions i projectes in situ en diferents països com Irlanda, Mèxic, Bèlgica, França, Itàlia, els Estats Units, Israel, Palestina, l'Argentina, Finlàndia, el Japó o el Brasil. Les seves obres han estat mostrades entre altres llocs al New Museum of Contemporary Art de Nova York, al Hammer Museum de Los Angeles o al Storefront for Art and Architecture de Nova York. És co-editor de la publicació d'art, arquitectura i espai públic *Roulotte*.